

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 297 ■ 14 Eylül 2007 ■ 1 YTL

12 EYLÜL anayasasına HAYIR!

12 Eylül darbesini gerçekleştiren askerler tarafından yazılan 1982 anayasasıyla Türkiye'de yaşayanlar susturuldu.

Onlarca insanın idam edilmesi, yüzlerce insanın işkencede katledilmesi, binlerce insanın yıllarca hapse atılması bu anayasanın uygulanmasıdır.

Grevlerin yasaklanması, sendikaların örgütlenmesinin engellenmesi bu anayasanın hayata geçirilmesidir.

12 Eylül anayasası darbecilerin yargılanmasını yasaklar, tüm yasa maddeleri sermaye sahiplerine hizmet eder.

1982 anayasası ırkçıdır. Türklüğü dayatır, Türk olmayan

tüm halkları inkar eder.

1982 anayasası bugün de baskı ve darbe tehdidi demektir. 1982 anayasası askerleri seçilmişlerin üzerinde tutar. Bu anayasa var olduğu sürece birileri geçiyarısı muhtıraları yayınlamaya, şehrin ortasından tankları yürütmeye, kimyasal silah kullanmaya devam edecektir.

1982 anayasası her yönüyle gericedir. Laiklik anlayışı sahtedir. Devletin resmi din yorumunu laiklik adı altında dayatır.

Bu anayasanın Türkiye'yi nasıl bir siyasal siyasal krize soktuğuna 2007 yılı boyunca tanık olduk. Seçimler sürecinde yükselen darbe tehditleri kendini 12 Eylül

Bu adam yargılansın

yasalarına dayandırıyor.

Milyonlarca insanın kaderini bu yasalar belirledi. Anayasanın mimarlarıysa Kenan Evren liderliğindeki beşli cuntaydı. Kenan Evren güzel bir yerde, güzel bir evde yaşıyor. Resim yapıyor. Bir kaç ayda bir ortaya çıkıyor ve görüş belirtiyor. Bir darbeci saygın devlet adamı olarak görülüyorsa bu ülkede insan hayatının herhangi bir değeri yok. 1982 anayasası kaldırılmalı, yeni bir anayasa yazılmalıdır. Çalışanların, ezilenlerini, çoğunluğun talepleri bu anayasada yer almalıdır. özgürlükçü ve demokratik bir anayasa için kampanyaya!

MİLLİYETÇİLİĞİN EZBERİNİ BOZDUK

- Yeni, farklı bir hareket inşa ediyoruz
- Örgütsüz derken
- Seçimler ve antikapitalist hareket
- Yeni bir hareket, yeni bir alternatif
- Kadınlar hareketinde, hareket sokakta
- İklim değişimi ve sınıf çatışması
- Elvis Presley: Beklenmeyen bir asi
- Osman Sembene'nin ardından
- Lübnan'dan mektup var
- Yeni liberal cehenneme hoşgeldiniz
- Neden fotoğraf çekiyoruz?
- Behiç Bey'in bahtsızlığı

8AA
8 Aralık Ankara

8 Aralık'ta Ankara'da

Nükleer santral yasasını durdurmak ve Türkiye'ye Kyoto Protokolü'nü imzalatmak için

KÜRESEL EYLEM GRUBU - KEG

IMF'den yeni talimat:

Tarım desteği kısın

IMF Türkiye temsilcisi Hugh Bredenkamp, yeni hükümete ilk uyarısını yaptı. Enerji sektöründeki özelleştirmenin devam etmesi, özel şirketler ve kamu kuruluşları arasında ortaklıklar kurulmasını istedi.

IMF'nin AKP'den diğer talebi köylüye verilen tarımsal desteği kısması. 1999'dan bu yana IMF dayatmalarıyla tarımsal destek minimum düzeye indirilmiş, toplu ürün alımları durdurulmuş, buğday, arpa, pirinç gibi temel ürünlerin ekimi radikal bir şekilde sınırlandırılmıştı. Bu sürecin sonunda milyonlarca köylü iflas etmiş ve topraklarını terk ederek büyük şehirlere göç etmek zorunda bırakılmıştı. AKP, IMF'nin istediğini yaparsa köylüler daha da zor duruma düşecek ve işsizler ordusuna yeni neferler eklenecek.

2008 yılında Türkiye ile IMF arasındaki anlaşma bitiyor. Tüm dünya IMF'yle çalışmayı reddettiği halde AKP ortaklığa devam edeceğinin sinyallerini veriyor.

Polis ne iş yapar?

11 Eylül'ün yıldönümünde Ankara'da Sıhhiye Otopark'ında bir araçta büyük miktarda patlayıcı bulunduğu açıklandı.

Ankara Valisi, PKK'yi sorumlu ilan etti.

PKK lideri Abdullah Öcalan, avukatlarıyla aracılığıyla barıştan yana olduğunu defalarca açıkladı. Yasal Kürt partisi DTP barış istiyor ve mecliste.

Kürtler üzerindeki baskı kalkmadan bu ülkede yaşayan hiç kimse güvende değil. DTP susturulmamalı, baskı son bulmalı.

Yeni anayasa ve AKP:

Yeni-liberalizme hayır, demokratikleşmeye evet!

AKP tarafından gündeme getirilen ve Prof. Dr. Ergun Özbudun başkanlığındaki bir kurul tarafından hazırlanan yeni anayasa taslağı, henüz kamuoyuna açıklanmadan hem darbecilerin hem TÜSİAD'ın tepkisini aldı.

CHP ve darbe çıkırtkanı Cumhuriyet Gazetesi, yeni anayasa taslağının "değiştirilemez, değiştirilmesi dahi teklif edilemez" maddelerinin değiştirildiğini yazdı: Laiklik elden gidiyor! Ancak harılan taslakta Anayasa'daki laiklik tarihinin aynen durduğu, inanç özgürlüğü ve inananların düşünce özgürlüğünü de kapsar bir nitelikte olduğu hemen açığa çıktı. Yeni Anayasa taslağında laiklik değil zorunlu din dersleri kaldırılıyordu. Yalanları açığa çıkan darbeciler bu kez Özbudun ve arkadaşlarının "satılmış" olduğunu yazarak belden aşağı vurmaya başladılar.

TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ da yeni Anayasa taslağına muhalif. AKP'yi merkez sağ bir hatta oturmamakla

Her anayasa 12 Eylül Anayasasından daha iyidir. Ya 12 Eylül'den yanasın ya da karşısın

eleştiren Yalçındağ, "Anayasa değişikliğine ilişkin sürecin, şeffaf olması ve geçmiş dönemle hesaplaşma anlayışı içinde hazırlanmaması"ndan bahsediyor.

Kısa bir süre öncesine kadar hükümete açık desteğini sunan büyük patronlar klubünün başkanının bahsettiği dönem askerlerin her şeyi belirlediği zamanlar olsa gerek.

Yeni Anayasa taslağı, sıkıyönetim ve olağan üstü

hal durumlarında devlete öldürme yetkisini kaldırıyor. Olağanüstü hal durumlarında hükümete verilen ve SS (sansür-sürgün) olarak anılan kanun hükmünde kararname yetkisini de kaldırıyor. Anayasa taslağının neler getirdiğini bütünü açıklandığında göreceğiz. Ancak darbeciler de TÜSİAD'ın çıkışına da hayır demek gerekiyor.

Yeni Anayasa'ya evet! Özgürlükçü ve demokratik

yasalara evet! Topluma deli gömleği gibi giydirilmiş baskı yasalarının kaldırılmasına tam destek vermek gerek. Emekten yana güçler yeni bir Anayasa için taleplerini ileri sürmeye hazırlanıyor. Birlikte seçim kampanyası yapan güçler olarak hep birlikte AKP'nin yeni-liberal yasalarına hayır diyeceğiz, en küçük demokratik adımı dahi destekleyeceğiz. Ve daha fazlasını isteyeceğiz.

Erdoğan Hrant Dink cinayetine el koymuş!

Durma, cinayeti aydınlat

Hrant'öldüren katiller 1 Ekim'de mahkemeye çıkarılacak. Devlet kurumları cinayeti ört bas etmek için birbirleriyle yarışıyor.

Trabzon Valiliği, Trabzon Emniyetini kusursuz buldu. Cinayete karıştıkları, en azından bildikleri halde durdurmadıkları daha ilk günden ortaya çıkan Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek,

Trabzon Eski Emniyet Müdürü Reşat Altay, polis memurları Engin Dinç, Faruk Sarı, Ercan Demir, Özen Mumcu, Muhittin Zenit ve Mehmet Ayhan hakkında soruşturma izni verilmemesine karar verdi.

Valisi'ye göre Emniyet görevini yerine getirmiş. Eğer polisin görevi cinayeti örtbas etmekse bu tespit doğru.

Nitekim emniyet Hrant'ın

öldürüleceğini bildiren 17 ihbar telefonunun olmadığını açıkladı.

Trabzon Valiliği'nin kararı tepki topladı. Dink ailesinin avukatı Fethiye Çetin, karara itiraz etti.

Vali Okutan bu gelişmeler üzere cinayet dosyasının kapanmadığını, iki jandarma mensubu hakkında soruşturmanın sürdüğünü açıkladı. Valiye göre Erdoğan cinayete el koymuş.

Ancak Başbakanın elini görebilmek mümkün değil. Dink cinayetiyle ilgili olarak 12'si tutuklu toplam 18 sanık yargılanıyor. Bunların basit tetikçiler olduğu biliniyor.

Cinayeti azmettirip organize eden devlet görevlisi Erhan Tuncel'in itirafları kamuoyundan gizlenirken ölüm emri verenler sokakta ellerini kollarını sallayarak dolaşıyor.

olduğunu biliyor ve geçiştirme politikaları devam ediyor. İşçiler

arasında örgütlülük sağlanmadığı sürece bu düzen bu şekilde sürecek.

İşçinin hayatının değeri yok

Düzensiz, esnek çalışma saatleri, vardiyalar, güvenliğin ihmal edildiği elverişsiz, sağlıksız çalışma koşulları ve şirket patronlarının dinmeyen kâr hırsı işçi kazalarını ve bunlar sonucunda meydana gelen ölümleri artırıyor. SSK'nin verilerine göre 1994-2003 yılları arasındaki 831 bin 248 iş kazasında 10 bin 84 kişi hayatını kaybetti. Her 100

işçiden 15'i iş kazası geçiriyor. Yaşanan kazaların sebebi devamlı olarak işçilerin cahilliği, dikkatsizliği, talep etmedikleri güvenlik önlemleri şeklinde açıklanıyor. Halbuki asıl sebep şirket patronlarının dinmez kâr hırsıdır. Onlar için işçi hayatının bir değeri yok.

Tuzla tersanelerinde son 5 günde yaşanan kazalar 15 işçinin ölümüyle sonuçlandı. 2006 yılında Çin'deki madenlerde binlerce işçi yaşamını kaybetti. Bangladeş'te bir tekstil fabrikasında çıkan yangında tekstil işçileri

yanarak can verdi. Maden ve metal sektöründe hemen hemen her gün kazalar meydana geliyor.

Yaşanan kazalar, ölümlü ya da ölümsüz olsun, kapitalist şirketlerin işçilerin hayatlarını değersiz görmesi, ihmal etmesi ve onların güvenliklerini masraf kalemi olarak görmesidir. Kazalar örtbas ediliyor, gizleniyor. Ailelere ise bir miktar para verilerek susturulmaya çalışılıyor. İşçiler içinse tüm bu olaylar sistem tarafından artık kanıksatılmış durumda. Hem patron, hem de işçi işçinin çalışmaya mecbur

Küresel iklim felaketine bireysel çözüm olabilir mi?

Küresel iklim değişikliği olumsuz etkilerini sosyal ve ekonomik açıdan daha da hissettirmeye başlamasının ardından hükümet ile onu destekleyen yayın organları ve TEMA Vakfı ülke çapında kampanyalar yürütmeye başladı. Bu kampanyalarda anlatılanların özü küresel iklim felaketine bireysel çözümleri içeriyor. Büyük meydanlarda büyük boy bloklar halinde, otoyol üst geçitlerinde, televizyonda kampanyayı görebilmek mümkün. "Musluğu açık bırakma, 48 ton su kurtar," "Daha kısa sürede duş alın, 18 ton su kurtarın," "Çamaşır makinesini ekonomik kullanın, 9 ton su kurtarın," "Bulaşıklarınızı elde değil, makinede yıkayın"... Belediye de her eve makine dağıtıyor ya! Bunları gören, okuyan halkımız evine küresel iklim değişikliği konusunda daha bilinçli, daha sorumlu gidiyor!

İklim felaketinin sorumlusu biz değiliz. İklim değişikliği bireysel tasarrufla engellenemez. Sera gazı üreten fabrikalar, otomobiller çalıştıkça felaket daha da yaklaşacak.

Yeni meclis iklim değişikliğine duyarsız

CHP küresel ısınmanın Türkiye'ye etkilerinin araştırılması ve alınacak önlemlerin belirlenmesi için meclise araştırma önergesi verdi. MHP'de su sorununun araştırılması için bir başka önerge verdi. Ancak yeni mecliste ne hükümet ne de muhalefet partileri Türkiye'nin neden sera gazı salımlarını sınırlandıran Kyoto Protokolü'ne imza atmadığını sormuyor.

Dünyada en fazla sera gazı üretimde birincilğe ulaşan Türkiye'de CHP ve MHP'nin verdiği önergeler basit bir propagandadan başka bir anlam taşımıyor.

DSİP'in
internet sitesi
dsip.org.tr

Grevler

Neden olmuyor?

Bir süredir basında bir dizi grev ilan haberi çıktı. Hava-İş, Teksif bunların en önemlileri. Tekstil sanayiinde hemen hersene grev kararı alınmakta. Fakat bu sene olduğu gibi bu grevler gerçekleşmemekte. Son anda bütün grev kararları uzlaşma ile son bulmakta. Neden?

Acaba neden sendikacılar mı? Sendikacılar uzlaşmacı da ondan mı hep son dakikada greve çıkılmaktan vaz geçiliyor. Yoksa son dakikada sendikacıların yaptıkları açıklamalar doğru mu? İşçiler bütün istediklerini alıyorlar mı?

Asıl neden bunlar değil. Türkiye işçi sınıfı kendisine güvenmiyor. Kapıda bekelen büyük işsiz ordusu bir tehdit. Diğer yandan ekonomi tökezleyip duruyor. Bir süredir ekonomi geliyor olsa da işçiler için henüz kötü günlerin anısı silinmiş değil.. Tekrar aynı koşullara dönülebileceğini düşünüyorlar. Zaten bu nedenle çoğu AKP'ye oy verdi.

Grevlerin başlayabilmesi için işçi sınıfının iki şeye ihtiyacı var: Birincisi greve çıkabilecek moral. Kazanan grevlere, direnişlere ihtiyaç var.

Ya da bir dizi toplumsal mücadelenin kazanılması gerekir. 1 Mart gibi, Ufuk Uras meclise girmesi, Baskın Oran'ın 31 bin oy alması gibi. Bu tür kazanımlar artarsa ve ekonomi yeniden hızla tepetaklak olmazsa işçi sınıfı yeniden kazanmanın mümkün olduğunu düşünmeye başlayabilir ve grevler de yeniden başlayabilir.

İkincisi işçilerin dayanışmaya ihtiyacı var. Bunun için önce işçi sınıfını her fırsatta bölen sol sektör anlayışlardan ve sağ sendikacıardan kurtulması gerekiyor. Bazı sol anlayışlar Emek Platformu'nu bölerken işçi sınıfına en büyük kötülüğü yaptılar. hareket bu anlayışlardan bütünüyle temizlenmeden işçi hareketinin yeniden yükselmesi mümkün değil.

12 Eylül

Halkın vicdanında mahkum oldu

12 Eylül'ün üzerinden 26 sene geçti. Bu süreçte 12 Eylül'ün mağdurları generalleri, işkencecileri yargılatamadılar.

Ancak 12 Eylülcüler halkın çoğunluğunun gözünde mahkum oldu. Dün 28 Şubat'a, bugün 27 Nisan muhtırasına karşı çıkan halk yığınlarının gözünde darbeciler mahkum olmuştur. Bununla yeni bir askeri darbe olasılığı 12 Eylül'e göre düşüktür. 22 Temmuz seçimlerinin ilk açıkmesajı darbeye hayırdır!

Solun bir kısmı bunu anlamamakta ısrarlı. Çünkü onlar ne darbe, ne şeriat derken bugünkü darbelere karşı açık tutum alamamaktadırlar. Bu nedenle bir kısmı, 12 Eylül'de eziyet çekmiş, işkence görmüş, yargılanmış ya da yargılanmamış ama senelerce hapis-hanelerde yatmış olanlar Cumhuriyet Mitingleri'ne koştu. Bazıları "şeriata karşı darbeyi desteklerim" dedi.

Bu çizginin hakim olduğu ya da bu çizginin bulaştığı bir eğilimin darbecileri yargılatması mümkün değil. Büyük yığınları darbeciler yargılsın diye harekete geçirmesi mümkün değil. Çünkü darbeciliğin kamu vicdanında mahkum olduğunu ve bu kamu vicdanının bugünkü darbe girişimlerine karşı tutum alışlarda şekillendiğini kavrayamıyorlar.

Kürtler barış için ellerini uzatıyorlar

Barış isteğine yanıt verin

Doğan TARKAN

Şırnak'ta bir çatışma oluyor. İki taraftan ölümler var. Parlamentoda grubu olan bir partinin lideri bu çatışmada devlet güçlerinin kimyasal silah kullandığını ileri sürüyor. Bu bilgiyi ölenlerin ailelerinden aldığını söylüyor ve derhal hakkında dava açılıyor!

Aynı günlerde, hapisanelerde ki direnişlerde ilk ateşin o zamanki bütün iddialara karşın jandarma tarafında yapıldığı, bir tür kontrolsüz kimyasal silah kullanıldığı bir jandarma komutanı tarafından açıklanıyordu.

Ardından Diyarbakır Belediye Başkanı merkezi hükümetin kendilerine eşitsiz davrandığını, yardım etmediğini söylüyor. Başbakan ve basın ağır bir biçimde saldırıyor. Niye? Çünkü Diyarbakır Belediye Başkanı Diyarbakır için "kalemiz" ifadesini kullanmış ve daha da öteye bu bir savaş ilanı ise biz varız demiş. Vay canına! Bir belediye başkanı nasıl böyle ifadeler kullanabilirmiş?

Daha sonra ise Genelkurmay Başkanlığı birçok başkasının yanı sıra milletvekillerini bir resepsiyona davet ediyor. DTP milletvekilleri ve ÖDP'li Ufuk Uras bu resepsiyona davet edilmiyorlar. Neden? Bunun hiçbir açıklaması yok. Ama zaten bütün ülkeyi fişleyen Genelkurmay Başkanlığı'nın bu icraatına kimse laf edemez. Adamlar devletin başına, Cumhurbaşkanına bile canları istediği gibi davranıyorlar. Çünkü kendilerini bu ülkenin tek sahibi, tek efendisi gibi görüyorlar.

Ard arda yaşanan bu üç olay devletin belli yerlerindeki kimi unsurların barışa karşı olduklarını gösteriyor. DTP'nin uzattığı barış elini iten ve onun yerine sopayı, tehdidi öne çıkaran tutum çözümsüzlüğü tercih eden bir anlayışa sahiptir.

DTP'nin uzattığı barış eli çok önemli bir fırsattır. Bu eli iterek çözüme ulaşılamaz. Genelkurmay yetkilileri meslek icabı savaştan yana olabilir. Ama hükümet aynı tutumu benimserken hata yapmaktadır.

AKP, DTP oylarını alabileceğini ve belediyelerde ki DTP üstünlüğüne son verebileceğini düşünmektedir. Son seçimlerde bölgede DTP oylarının düşmesi ve AKP'ye kayması onların bu düşüncesini daha da derinleştirdi. Ama yanılıyorlar.

DTP bir dizi nedenle oy kaybetti. Bu doğru. Bu oylar AKP'ye kaydı. Bu da doğru ama bu sürecin sürekli böyle gelişeceğini düşünmek çok yanlış. DTP oylarının daha da gerileceğini düşünmemek gerekir ve mevcut düzeyi ile DTP oyları belediyelerin yeniden

kazanılmasına yeter.

AKP hükümeti seçimlerde oylarının büyük ölçüde artmasına neden olan istikrarın devam etmesini istiyorsa barıştan, çözümden yana olmak zorundadır. Önüne çıkan bu fırsatı tepmemelidir.

Barış isteyen zorluklara katlanmaya razı olmak zorundadır. Savaşı bitirip barışı hakim kılmak sancılı bir süreçtir ama bu sancılı süreç, barış kazanıldığı takdirde büyük olumluluğa dönüşecektir. Barış için çalışanlar, barış için fedakarlık yapmış olanlar barış sürecinde bu tutumlarının karşılığını göreceklidir.

Genelkurmay Başkanlığı yetkililerine gelince halkın temsilcileri arasında keyfi bir ayrımcılık yapmaktadırlar ve bu bir suçtur.

Dünyaya bakmadan Türkiye'ye dönük politika yapılamaz

Yusuf BULUT

Kapitalizm bir dünya sistemi. Emperyalizm çağı ile birlikte bu daha da güçlenen bir durum oldu. İçinde olduğumuz dönemde ise dünya çok daha entegre bir ekonomik yumak.

Kapitalizmin dünya sistemi olması sadece ekonomide değil, yaşamın her alanında önemli. Kültürel alandan, siyasete, sınıf mücadelesine kadar.

İşçi sınıfı ve emekçiler için 1980lerin ve 90'ların yenilgisi bütün dünyada yaşandı. Amerika'da da, Türkiye'de de, Latin Amerika'da da, Afrika'da da işçi hareketi gerilerken egemen sınıflar üstünlük elde etti.

Yeni liberal politikalar bu dönemde ortaya çıktı. Dünyanın her yerinde egemen sınıfların işçi sınıfına saldırısı yeni liberal politikalarca belirlendi.

1999'un son günlerinde Amerikanın Seattle kentindeki gösteri ise bütün dünyada yeni bir dönemin başlangıcı oldu.

Bütün dünyada hareket hızla yükselmeye başladı. Yeni, yenilgi yaşamamış bir kuşak mücadele alanına atıldı. Her yerde değişik boyutlarda, değişik biçimlerde yeni bir hareket ortaya çıktı ve giderek kendisine politik ifadeler bulmaya başladı.

Dünyanın her yerinde bu hareketin önündeki engel sosyal demokrasiden-stalinizme kadar eski sol. Yenilgi döneminde şekillenen politik tutumları terk edemeyenler harekete uzak durdular, hareketi küçümsediler eleştirdiler.

Türkiye'de de aynı süreci yaşıyoruz. 1980lerin ve 90ların yenilgi döneminde şekillenen politikalarından kurtulamayan Türk solunun önemli bir kısmı yeni

harekete karşı. Ondan öğrenmek yerine onu karalamaya çalışıyor. Ve işin ilginç, Barışrock festivalinde açıkca görüldüğü gibi bir yandan onu karalıyor, diğer yandan onu en kötü biçimde kopya etmeye çalışıyor.

Bu solun kullandığı milliyetçi bir ifade var: Yeni harekete bakıyorlar ve "taktikçi" diyorlar. Belli ki onlar çok Türk bir tarz arıyorlar!

Aslında eleştirdikleri kendilerinden farklı olan ve kendilerini aşip giden.

1960'larda da aynı süreç yaşanmıştı. Fransa'da Fransız Komünist Partisi, Türkiye'de TİP yeni harekete karşı çıkmış, onu en sert biçimde eleştirmiş ve engellemeye çalışmıştı. Hem FKP hem de TİP bunda başarısız olmuştu.

Bugün de yeni hareketi karalamaya çalışanları aynı son bekliyor. Tarihin çöplüğü!

26-29 Ekim

2007

İstanbul

4 günlük tartışma toplantıları dizisi

Marksizm 2007

- Yeni liberalizme, savaşa küresel direniş
- Filistin'de neler oluyor ve çözüm ne?
- Latin Amerika: Yeni türden bir devrim mi?
- Irak: İşgal, direniş ve çözüm
- Çin yeni süpergüç mü oluyor?
- Kapitalizm ve gıda
- İşçi sınıfı iktidar: Rus devrimi
- Rusya'da devrim neden yıkıldı
- Kemalizm kimin ideolojisi
- Otonomculuk, anarşizm ve sosyalizm
- Marksist gelenekte ulusal sorun
- Kürt sorununa nasıl bir çözüm
- ABD emperyalizmini anlamak
- İşçi iktidar mı, halk iktidar mı?
- Sosyalizm ve milliyetçilik
- Devrim nasıl birşey olacak?
- Cinsiyetçilikten nasıl kurtuluruz?
- Küresel ısınmayı durdur, dünyayı değiştir
- Şeriat, Türkiye ve laiklik

Küresel BAK, Kürtler ve Irak: Büyük resmi görebilmek

1 Mart tezkeresinin engellenmesinden bu yana savaş ve işgal karşıtı kampanyayı sürdüren Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, geleneksel sol çevrelerin eleştirilerini üzerine çekmeye devam ediyor.

Sekter sol, BAK'ı anti-emperyalist buluyor ve şu itirazı dile getiriyor: "Yani başımızda bir savaş sürerken (TC-PKK), Irak'la ve Orta Doğu'yla ilgilenmek bir hatadır."

Küresel BAK yürüttüğü kampanyalarda ABD'nin Irak'tan çekilmesi, İran'ın yeni bir Irak olmaması, İsrail'in Filistin'de yarattığı vahşetin durdurulması, NATO'nun Afganistan'dan çekilmesi, Lübnan ve Suriye'ye dönük saldırıların durdurulması ve İncirlik'teki ABD üssünün kapatılmasını öne çıkardı. Dünyada tüm savaş karşıtı kampanyalar gibi BAK da 6,5 milyar insanın geleceğini Irak'taki işgalin son bulmasının ve ABD'nin Orta Doğu'dan çekilmesinin belirlediğini tespit ediyor. Bush'u ve neoconları hedef alıyor, çünkü ABD yönetici eli küresel sermayenin hegemonyası için jandarmalık yapıyor.

Irak neden önemli?

BAK, büyük resme bakıyor ve bu resmin odak noktası Irak. 1960'ların sonunda Vietnam'da ABD'nin yenilgisi tüm dünyada kapitalist sistemi temellerinden sarsmış ve devrimci bir dalga yaratmıştı. Bugün Irak'taki ABD işgalinin son bulması benzer bir devrimci dalga yaratacak. Aksi takdirde, Bush kazanırsa, küresel kapitalizmin savaşı tüm dünyaya yayılacak ki bu barbarlık demek. İşte bu yüzden BAK başından beri ABD'deki savaş karşıtı hareketle birlikte davranıyor, Bush'a karşı savaş karşıtlarının küresel gücüne güç katmaya çalışıyor.

Peki ya Kürtler ve Türk devleti arasındaki, şimdilik PKK'nin tek tarafı ateşkesiyle düşük düzeyde ilerleyen, ama yakın geçmişte 30 bin kişinin yaşamına neden olan savaş nerede duruyor?

Kürt sorunu ve Küresel BAK

BAK bugüne dek savaşı şiddetlendirme ve sınır ötesi operasyon girişimlerine karşı durdu, eylemler yaptı. Yani Kürt sorununda tarafsız kalmadı. Ancak yukarıda anlatılan perspektiften de hiç ayrılmadı. Çünkü Kürtlerin kendi kaderlerini tayin etmesinin önündeki en büyük engel, dün Orta Doğu'yu ve Kürtlerin yaşadığı tarihsel bölgeyi cetvelle çizerek bölen İngiliz emperyalizmiye bugün ABD-İngiltere emperyalist ittifakıdır. Bunu görmemek, ana sorunu es geçip tali olana gözlerini dikmek, Türkiye'yi, Kürtleri dünyadan kopararak ele almak, böylesi bir bakışın sahiplerini kaçınılmaz olarak yanılığa sürükler. Küresel BAK bu yanılığa hiç düşmedi, tutarlı bir anti-emperyalist çizgi izledi.

Küresel BAK'ın ABD'ye karşı mücadelede ısrar etmesi, bugün milliyetçiliğin etkisi altındaki Türk halkının Kürtlerle arasındaki engelleri aşması, kardeş dünya halklarıyla birlikte buluşması için de bir köprüdür. Sekter sol, dünyayı anlayamadığı gibi BAK'ı da anlayamıyor, çünkü enternasyonalizmden bi haber.

Küresel BAK, savaş karşıtı hareketi böldü mü?

Halkevleri yöneticisi Ferda Koç, Birgün'e verdiği röportajda Küresel BAK'ı suçluyor: "Türkiye solunun son 5-10 yıldaki en büyük başarısı 1 Mart'tır. Dünyanın hiçbir ülkesinde savaş karşıtı böylesine büyük bir başarı kazanılmadı, bu başarı tek örnektir. Ama bu başarıyı kazanan güçler

bir hafta sonra parçalandılar. Bu işin sorumlularının hesap vermesi lazım. Türkiye'de savaş karşıtı hareketin birliğini yeniden sağlamak zorunluluğumuz var. Buradaki engellerin başında iki tane kuvvet var. Birincisi Kürt milliyetçiliği, ikincisi sol liberalizm. Kürt ulusal hareketinin savaş karşıtı hareketin geliştirici bir gücü olmasını sağlamamız lazım. Ama olmuyorsa da illa da bunu yapacağız diye tutturamayız. Sol liberalizm de, savaş karşıtı hareketin anti-emperyalist doğasını ve sınıf karakterini yok sayma dayatması içerisinde davranıyor. Barış ve Adalet Koalisyonu bu dayatmanın ifadesidir. Geniş cephe siyasetinde cephe çalışması yapacağımız güçlerin varlığını yadsımasını isteyerek cephe üretilemez." (Birgün, 4 Eylül)

Nerden tutarsan elinde kalır diye tabir edilebilecek türden bu sözlerdeki Küresel BAK'a dönük itham, 1 Mart'ın hemen ertesinde Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun dağılmasından bu yana dile getiriliyor. Ferda Koç da diğer sekter solcular gibi gerçeği çarpıtıyor

1 Mart tezkeresinin durdurulması Türkiye solunun değil, savaş karşıtlarının, sendikaların, solun, Kürtlerin, İslamcılarının, bağımsızların ortak zaferidir. Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu 159 örgütün birleşmesi sonucu etkili bir güç oldu. 159 örgüt arasında solun bir kesimi bu birliğin "emperyalist savaşa" karşı birlik olmasını dayattı, yani Ferda Koç'un bugün de savunduğu gibi savaşa karşı çıkmak için illa da "devrimci" olmak gerektiğini savundular. Ancak başta sendikalar ve emek örgütleri olmak üzere taraftar bulamadılar. İyi ki de bulamadılar, bulsalar da ne 159 örgüt, ne Kürtler, ne İslamcılar, ne sendikalar, ne de sayısız örgütlenme yan yana gelirdi. 159 örgütü Halkevleri ve benzerleri değil, Küresel BAK'ı kuranların o dönemdeki çabası birleştirdi.

Dayatma yapan birileri varsa bu BAK değil, başta Halkevleri olmak üzere geleneksel Türk soludur. 1 Mart zaferinin hemen arkasından Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'na sayısız dayatma geldi, her örgüt kendi özel gündemini Koordinasyona dayattı: F tipi hapisaneler, tecrit, kadın hakları vs... Ancak 1 Mart zaferini mümkün kılan 159 örgütün tek bir konuda birleşmesiydi. Sekterlerin dayatması sonucu Koordinasyon işlevini yitirdi. Savaşa karşı en geniş birliği ve tek konulu kampanyayı savunanlar Küresel BAK'ı kurdular. BAK son 4 yılda Türkiye'nin en kitlesel eylemlerini gerçekleştirdi. Geriye kalanlar ise 2000 kişiyi toplamak da bile zorluk çekti. Ferda Koç'un örgütü ise birkaç yüz kişiyle polise saldırıp geri çekilmekten, kitle eylemlerini sabote etmekten başka bir şey yapmadı.

Küresel BAK, ne Halkevleri ne de başka bir örgüt/partiyle yan yana gelmiyor. Çünkü BAK, herhangi bir örgüte üye olmayan, çoğu genç binlerce aktivistten oluşuyor. Yan yana gelinen her mitingde BAK kortejlerine saldıran, barış eylemlerinde "kurtuluşu kadar savaş" sloganı atacak kadar sekter olan gruplarla neden "birlik" oluşturulmuş ki? Ferda Koç da aslında bunu istemiyor, ancak örgütünün küçük hesapları için BAK'a iftira atıyor. Koç'a önerimiz bildiği yolda devam etmesi, BAK'a karışmamasıdır, herkes bildiğini yapsın.

Bush savaşı ve işgali yayma İran Irak

Irak'taki yangın her an İran'a sıçrayabilir. Irak'ta her geçen gün daha fazla batağa saplanan Bush ve çetesi, işgali sürdürmek için yeni gerekçeler üretirken İran'ı "şeytan" ilan ediyor. ABD'nin bekçi köpeği İsrail'se Suriye'yi bombaladı. Pakistan'da işbirlikçi Müşerref'in iktidarı sallanırken olası bir ABD müdahalesinden söz ediliyor. Afganistan'da NATO saldırıları yoğunlaşırken, Lübnan'da ve Filistin'de iç savaş kışkırtılıyor. Savaş karşıtı hareket, emperyalist saldırganlığa karşı koymak zorunda.

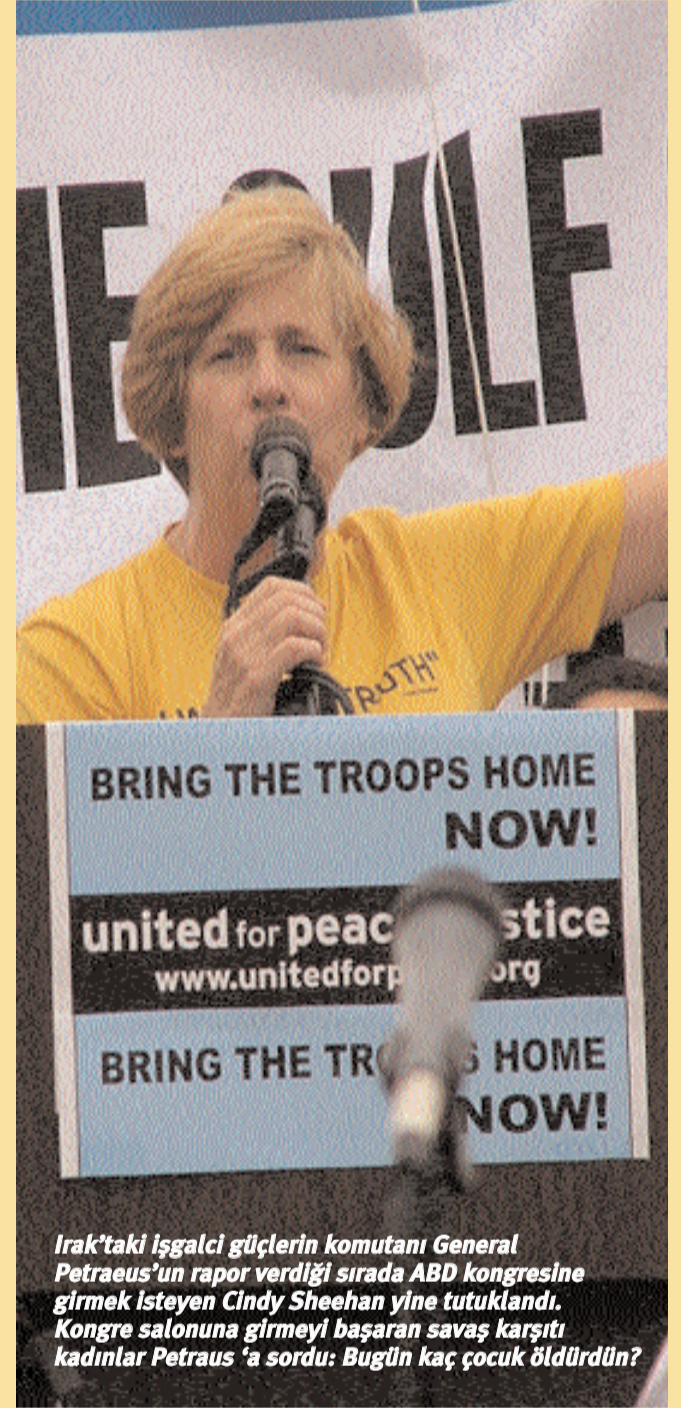
Bush'un Irak'ta son kozu olarak gösterilen General David Petraeus ve ABD Bağdat Büyükelçisi Ryan Crocker, ABD kongresine sundukları raporda "hemen asker çekmek felaket olur" görüşünü tekrarladı.

ABD halkının yüzde 60'ının "hemen geri çekilme planı açıklansın" talebine karşılık Bush'un savaşı kurmayı 2008 yazına kadar 30 bin askerin geri çekilebileceğini açıkladı. Bu yılın Şubat-Haziran aylarında Irak'a 30 bin takviye asker gönderildi. Yani Bush sadece takviye güçleri geri çekmekten yana. Irak'ta bugün 168 bin ABD askeri bulunuyor, takviye askerlerinin çekilmesinin ardından 138 bin askerin işgali sürdürmesi planlanıyor.

ABD Bağdat Büyükelçisi'ne göre ABD'nin Irak işgali bir "devrim." 1 milyondan fazla Iraklı'nın öldürüldüğü, bir zamanlar Orta Doğu'nun en gelişmiş ülkesinin ortaçağ öncesi koşullara mahkum edildiği bu süreci "devrim" olarak nitelenecek ancak bir katilin bakış açısı olabilir.

İran hedef gösterildi

ABD'nin Irak'ta amacına ulaşmak üzere olduğunu açıklayan Petraeus açıkça İran'ı hedef gösterdi. İran'ın Şii militanlarını "Irak'taki ABD birliklerine ve Irak yönetimine karşı savaş başlatmak"la suçlayan Petraeus, "İran'ın, çıkarlarına hizmet etmesi ve Irak devleti ile Irak'taki koalisyon güçlerine karşı savaş yürütmek amacıyla, Iraklı milisleri Hizbullah'a benzer bir güç haline dönüştürmeye çalıştığı daha açık görülüyor" diye

Irak'taki işgalci güçlerin komutanı General Petraeus'un rapor verdiği sırada ABD kongresine girmek isteyen Cindy Sheehan yine tutuklandı. Kongre salonuna girmeyi başaran savaş karşıtı kadınlar Petraeus'a sordu: Bugün kaç çocuk öldürdün?

konuştu.

ABD'nin savaş borazanlığını yapan Wall Street Journal gazetesinin haberine göre ABD İran-Irak sınırına üs kurmaya hazırlanıyor. ABD 3. Piyade Tümeni Komutanı General

Rick Lynch'in açıklamasına yer veren gazete, İran sınırına 3-4 kilometrelik uzaklıkta inşa edilecek üssün en az 2 yıl görevini sürdüreceğini yazdı. Gerekçe İran'dan gelen silahların direniş hareke-

BAK sokağa çağırıyor!

İran'a ilk bomba düştüğü gün saat 18.00'de, küresel savaş karşıtı hareketle birlikte, İstanbul'da Taksim, Ankara Yüksel Caddesi, İzmir'de Konak Meydanı'nda, tüm Türkiye'de sokağa çıkalım. ABD saldırganlığına karşı duralım. Emperyalist saldırganlık son bulana kadar eylemlerimizi sürdürelim!

ak istiyor

Irak olmasın!

tine ulaşmasının engellenmesi. Pentagon bu haberi yalanlamazken, burada kurulacak ABD üssünün Irak'a değil İran'a dönük bir işlev göreceği açık.

Savaş karşıtları harekete geçmeli

ABD askeri çevrelerine yakın kaynaklar ABD'nin 4 günlük yoğun bir hava bombardımanı ile İran'ı yerle bir etme planlarından söz ediyor. İran'a saldırı gerekçesi sunulan nükleer enerji üretimi yerini Irak'ın güvenliğini bozmak gerekçesine bırakıverdi. Olası bir hava saldırısı yüz binlerce İranlının kısa bir süre içinde katledilmesi demek.

İran'a dönük olası bir ABD saldırısı ancak Türkiye kullanılarak gerçekleştirilebilir. Bombardıman uçakları saldırı dönüşünde Türkiye'nin hava sahasını

kullanacak. Yara alan ABD uçakları İncirlik, Muş, Batman ve Diyarbakır'daki askeri üslere inecek.

Küresel savaş karşıtı hareket Bush'un emperyalist saldırganlığına karşı koymak zorunda. Küresel BAK 2 yıldır sürdürdüğü "İran Irak Olmasın!" kampanyasıyla kamuoyunu bilgilendirmek ve harekete geçirmek doğrultusunda adımlar attı. Şimdi güncellenen tehdide karşı sendikalar ve kitle örgütlerini birleştirmeye çalışıyor.

Vietnam'da yenilen ABD, çekilirken Laos ve Kamboçya'yı yerle bir etmişti. Çünkü asıl amacı küçük Asya ülkelerini sömürmekten çok tüm dünyaya hegemonyasını kabul ettirmektir.

Tarihten ders çıkartan savaş karşıtları İran'ın Irak olmaması ve ABD'nin yenilmesi için acilen harekete geçmeli.

İsrail yine bombaladı

İsrail savaş uçakları Suriye'yi bombaladı. Boşalan mühimmat depoları Suriye üzerine bırakıldı. İsrail uçakları saldırıda Türk hava sahasını kullandı. Dışişleri Bakanı Ali Babacan bu bilgiyi doğrularken, İsrail'de gerçekleştirdiği saldırıyı savundu.

İsrail gazetesi Ha'aretz İsrail'in Suriye saldırısını savunduğunu, Suriye yönetiminin bu durumu Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne taşımaktan başka bir şey yapmayacağını yazdı.

Geçen yaz Beşar Esad'ın sarayının üzerinden savaş uçaklarını geçiren İsrail 1 ay sonra Lübnan'a saldırmıştı. Gazeteci Robert Fisk, 1 Eylül tarihli makalesinde benzer bir duruma işaret etti:

"Biliyor musunuz ki, "Allah'ın Partisi" Hizbullah, Lübnan'ın güneyinde Zawter Sharkiya köyünden Beyrut'a kadar uzanan bir alanda kendi özel iletişim ağını kurdu? Bunu acaba neden yaptı dersiniz? Eh, İsrail gelecek savaşta iletişim sistemini yok ederse kendi telefonlarını korumak için herhalde. Gelecek savaşta mı? Evet. Yeni bir savaş olmayacaksa, Hizbullah Litani Nehri'nin kuzeyinde, NATO yönetimindeki Birleşmiş Milletler güçlerinin operasyon alanının çok ötesinde neden yeni yollar, siperler, lojistik yapıyor olsun ki?"

İsrail saldırganlığı ABD tarafından destekleniyor. Geçen yılın yazında Hizbullah tarafından yenilgiye uğratılan İsrail egemen sınıfı uğradığı bozgunundan çıkmak için yeniden saldırganlaşıyor. FKÖ'ye silah ve para yardımı yaparak Hamas'a karşı darbe yapmasını destekleyen İsrail, Filistinlileri bir iç savaşa sürükleyerek nefes aldı.

ABD'nin saldırganlığına karşı çıkarken Filistin'i unutmamak, korsan devlet İsrail'i durdurmak gerek.

Müşerref diktası sarsılıyor

ABD'nin savaşı Asya'ya yayılabilir

ABD'nin dünyadaki sayılı dostlarından biri olan Pervez Müşerref diktası İslamcı muhalefetin kitle gösterileriyle sarsılıyor. ABD yanlısı baskıcı diktatörlük yaz boyunca kitlese muhalefet tarafından adım adım sıkıştırılmıştı.

İslamcı muhalefetin lideri ve olası bir seçimde iktidara gelmesi kaçınılmaz olarak gösterilen Navaz Şerif Pakistan'a ayak basar basma tutuklandı ve sınır dışı ilan edildi. Şerif'i karşılamak isteyen 2 bin kişi tutuklanırken, Pakistan'daki işbirlikçi yönetimin çöküşü Afganistan'da batağa saplanan NATO güçlerinin de bozgunu anlamına geliyor. Bu Pakistan'a dönük bir ABD müdahalesinin koşullarını hazırlıyor. Bu savaşın Irak'tan başlayarak Asya'nın tümüne yayılması demek. Vakit çok geç olmadan onları durdurmak gerek.

GÖRÜŞ

CHP ve sendikalar

Yakın geçmişe kadar işçi sınıfının örgütlü, öncü kesimleri CHP'ye bakar, CHP'ye oy verirdi. Cumhuriyet'i ve laikliği korumak filan gibi nedenlerle değil; CHP'nin biraz daha solda durduğunu, biraz daha 'işçi dostu' olduğunu düşündükleri için. Gerçekten de, bu partinin parlamentoda örneğin özelleştirme gibi konularda yürüttüğü muhalefet işçi sınıfını yüreklendirir, morallendirir.

En az beş yıldır, AKP ilk seçildiğinden bu yana, CHP 'sollukla', 'işçi dostluğuyla' tüm ilişkisini kesti, işçi sınıfını ilgilendiren konular dahil olmak üzere pek çok konuda AKP'nin bile sağına geçti. Basitçe, milliyetçi, sağcı bir parti haline geldi.

Hızla sağa kaymakla CHP, bir yandan, siyasi yelpazenin koca bir bölgesini boşaltmış, boş bırakmış oldu ve böylece kemalizmden, milliyetçilikten, Genelkurmay kuyrukçuluğundan, Müslüman düşmanlığından arınmış yeni bir sosyal demokrat/sol/sosyalist oluşumun yaratılması için bir fırsat yarattı. Baskın Oran kampanyası, en azından DSİP için, sadece yüzde 10 barajından kaynaklanan bir gereklilik değil, daha önemlisi, bu fırsatı değerlendirmek doğrultusunda atılan bir ilk adımdı.

Ne var ki, CHP sağa kayarken, bir yandan alan boşalttı, ama bir yandan da o alandaki insanları, yani işçi sınıfının öncü kesimleri de dahil olmak üzere o güne kadar CHP'ye güvenen çok sayıda kişiyi peşinden sürükledi, milliyetçileştirdi, sağcılaştırdı. Partinin kendisi o alandan çekilmekle kalmadı, sol sosyal demokrasinin doğal tabanı olan örgütlü işçilerin, sendikacıların önemli bir kesimini de beraberinde götürdü. Eğitim-Sen'in, DİSK'in son yıllardaki açıklamalarına, önde gelenlerinin konuşmalarına bakınca, milliyetçiliğe ne kadar kaymış olduklarını görmek mümkün.

Aynı beş yıl içinde, AKP toplumun bütününde olduğu gibi, işçi sınıfının içinde de muhafazakârlık ve yumuşak Müslümanlık temelinde (ve elbet ekonomik koşulların da yardımıyla) çok ciddi kazanımlar elde etti, taraftar kazandı, destek sağladı.

Kıscacası, çok kaba bir tasnifle, işçi sınıfının öncü kesimleri milliyetçileşti, geniş tabanı ise AKP'leşti. Milliyetçileşen kesim, geri kalanına "şeriatçı", "gerici", "Cumhuriyet düşmanı" diye baktıkça, Cumhuriyet mitinglerinde bayraklara sarındıkça, aralarındaki makas daha da açıldı, kopukluk daha da keskinleşti. KESK ve DİSK küçülür, etkisizleşir ve yetki kaybederken, Kamu-Sen ve Hak-İş'in büyümesinin önemli bir nedeni budur. Evet, devlet KESK ve DİSK'i kösteklerden diğer ikisini himaye etmektedir, ama süreci sadece bununla açıklamak mümkün değildir.

Bu makas kapanmadan, bu kopukluk giderilmeden, KESK ile DİSK'in güç kazanması, işçi sınıfı mücadelesine katkıda bulunması (hatta katkıda bulunmak bir yana, mücadelenin içinde yer alması) giderek zorlaşacak.

Bu arada, Türk-İş sendikaları bu kopukluğu yaşamadan ciddi sendikacılık yapmaya devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde, Hava-İş ve TEKSİF sendikaları, grev tehdidini kullanarak (ama greve çıkmaya gerek bile kalmadan) üyeleri için önemli kazanımlar elde etti. Hava-İş belki de en avantajlı olan sendika. Üyeleri hem vasıflı (işten atılıp yerine hemen yenilerinin alınması kolay değil) hem de çok yoksul değil (ücret kaybını göze alıp greve çıkma ihtimalleri daha yüksek). Bunu bilen hükümet, işverene müdahale edip sendikaların taleplerinin önemli ölçüde karşılanmasını sağladı. TEKSİF'in büyük ve önemli 20 tekstil işyerinde grev tehdidi de, aynı nedenlerle, başarılı oldu.

Bu durumda, KESK ve DİSK'in geleceği parlak mıdır sizce?

Roni Margulies

Liberalizm, bolşevizm ve yeni hareket

Lenin'in liberalizmle ilgili hoş bir yaklaşımı var: "Bir liberal kendisine kötü muamele edildiği zaman, 'Tanrıya şükür, dayak atmadılar' diye düşünür. Dayak yediği zaman ise, öldürülmediği için Tanrıya şükreder. Ve iş ölüme gidecek olursa, bu defa ölümsüz ruhu fani vücudundan kurtarıldığı için tanrıya şükredecektir." (Lenin I, sf 156, Tony Cliff, Z Yayınları)

Ne Baskın Oran ne de Ufuk Uras öldükleri için Tanrıya şükredecek insanlar, ne de bu iki ismin TBMM'ye girmesinin sol açısından çok büyük bir zafer anlamına geleceğine inanan aktivistler dayak yediklerinde öldürülmedikleri için Tanrıya minnet duyacak bir yapıdalar.

Senol KARAKAŞ

İstanbul'da 1. ve 2. bölgedeki seçim kampanyaları sırasında açığa çıkan aktivizm gücü sol açısından çok büyük bir potansiyeli barındırıyor. Bu potansiyel kaçınılmaz bir biçimde bir dizi tartışmayı da beraberinde getirdi.

Yeni olan liberal mi? Bu tartışmada kullanılan moda bir deyim var: Liberal. Özellikle Baskın Oran seçim kampanyasının politik vurguları, liberallikle suçlanmaya başlandı. Böylece yeni bir deneyim, yepyeni bir politik birikim, sokakta mücadele etmeye istekli yepyeni aktivistler bir çırpıda liberal ilan ediliyor.

Her iki kampanyaya liberal suçlamasını yapanlar, esas olarak, yeni küresel hareketin gelişme potansiyellerini göremeyen, görmeyi başardığında ise bundan ürken, bu gelişmenin yepyeni bir solu şekillendirme ihtimalinden rahatsız olan milliyetçiler.

Yeni hareketin dinamikleri

Yeni olanın kaçınılmaz kaderi, eski olan tarafından eleştirilmektir. 1800'lerin sonundan 1917 Ekim devrimine kadar Rusya'da yaşanan sınıf mücadelesinde eski ve yeni arasındaki çatışma her zaman gündemdedi. Lenin'in marksist oluş süreci başlı başına yeni ve eski arasındaki çatışma sürecidir. Rusya'da tüm devrimciler ilham veren Narodnik hareket, tüm yeni kuşak aktivistleri etkiliyordu.

Sosyalizmin işçi sınıfının kendi eseri olduğu temel tezi üzerinde yükselen marksizm, Rusya'da, Nardonic hareketle mücadele ederek gelişti. Gizli örgütlenmeyi temel alan, suikast becerisi gelişkin olan, ütopyik sosyalizm geleneğinden beslenen Narodniklerle tartışma kendi sorunları etrafında yürüttüğü mücadeleyi genel siyasal mücadeleye bağlamaya çalışan işçi hareketinin gelişimi açısından bir zorunluluktur.

Yeni olan işçi hareketi ve marksizmden ve Lenin tercihini, yeni ve devrimci olandan yana yaptı.

Yeni olana açık olmak, yeninin gelişmesi için imkanlar yaratmak ve yeni hareketten öğrenmek, Lenin'in en

belirleyici özelliklerindendi. Harekette saf bir komünizm aramayan, hareketi çelişkili ama devrimci bir yapı olarak görme yeteneği, özellikle 1905 Rus devrimi sırasında ortaya çıkan "sovyet" tartışmasında belirgin bir biçim aldı. İşçilerin grev komitelerinden çarlığa karşı ayaklanmayı örgütleyen doğrudan demokrasiye dayalı yapılara dönüşen bu örgütlenmeler, bir çok Bolşevik Parti üyesi tarafından görmezden gelinir ya da açıkça kınanırken, Lenin, sovyetin, işçi hareketinin mücadele içinde geliştirdiği öz yönetim organları olarak işçi partisinden tüm farklı yanlarını açıkça analiz etti. Lenin sovyette bir işçi devletinin tohumlarını gördü.

Ama başarı sadece hareketin teorik analizini yapmakta olmaz. 1905 devrimi, Lenin'in hareketten nasıl öğrendiğini gösteren örgütsel önlemlere de yol açtı. On binlerce işçi sokaklarda, grevlerde, direnişlerde değişirken, Bolşevik Parti'nin yapısının devrimden önceki biçimini korumasını arzulayan muhafazakarlara karşı mücadele eden Lenin 1907'de şunu söylüyordu: "Biz geleceğin partisiyiz çünkü gelecek gençliğe aittir. Biz yenilikçilerin partisiyiz ve yenilikçilerin peşinden en candan gelenler her zaman gençliktir. Biz eski kokuşmuşluğa karşı fedakarca mücadele veren partiyiz ve gençlik her zaman fedakarca mücadeleyi üstlenenlerin başında gelir". (age, sf 198)

Bu satırları yazdığı zaman Lenin 37 yaşındaydı ve Bolşevik Partinin çoğunluğu genç, çok gençti. Neredeyse Bolşevik Parti, yirmi yaşında gençlerin partisiydi denilebilir. (age, sf 197)

Ölü kuşakların hayaleti

Bolşeviklerle menşevikler arasında Rusya'da yüzyılın başında yaşanan bölünme eskiye yeninin çatışmasına çok iyi bir örnek oluşturur. Rusya'da neredeyse tanınan tüm sosyalist yazarlar menşeviklerle tutum almışlardı. Bolşevikler gazetelerine yazı yazacak yazar bulmakta zorlanıyordu. Plehanov gibi Marksizm Rusya'ya taşıyan yaşlı kuşak, Lenin'in de aralarında olduğu yeni ve mücadelecilerle çelişiyordu.

Yeni olanın cesurca desteklenmesine bir başka örnek, Lenin'in 1917 Ekim devriminden sonra, tüm dünyada sosyal demokrasiden yaşadığı radikal kopuştur. Ekim devrimi tüm dünyanın çivisini çıkartmışken, eskiler, milliyetçileşen sosyal demokratlar hareketin önüne engel olmaya başladığında, Birinci Dünya Savaşı'na açık ya da örtülü onay verdiklerinde Lenin ve bolşevikler eskiyle tüm bağlarını koparttılar.

Hayaletten kaçış yok

Kuşkusuz koşullar çok farklı. 1900'lerin Rusya'sında değiliz. Ama bir şey var ki, o hep aynı. Eskiyle yeni çatışmaya devam ediyor.

Yeni olan, ezberleri bozarak,

milliyetçiliğe meydan okuyarak, tüm ezme ezilme ilişkisinde ezilenlerden yana saf tutarak, seçim kampanyası boyunca ilk adımlarını attı. Tüm Türkiye'nin kendi dar grup dünyasında yaşayanlar dışında tüm Türkiye'nin gözünün, Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyalarında olmasının nedeni buydu. Bugüne kadar sayısız kampanyada bir araya gelen, çok sayıda deneyim biriktiren, savaflara, ırkçılığa, yeni liberalizme, küresel ısınmaya karşı mücadele etme deneyimi taşıyan yeni bir hareket, seçim kampanyasında politik olarak nasıl şekillenebileceğinin de işaretlerini gördü.

Lenin'e, göre devrimci partinin yapması gereken ısrarla "siyasal gerçekleri teşhir" etmektir. Bu teşhir, "Kapitalizme hayır" ve "Yaşasın işçi sınıfı" denilerek yapılamaz. Bolşeviklerin tüm faaliyeti Rusya'da ve dünyada yapılan haksızlıklara karşı kampanyalar yapmaktır.

DSİP'in, savaş, ırkçılık ve kapitalizm karşıtlarının, Uras ve Oran kampanyalarında yer almaları, her iki kampanyanın da "siyasal gerçekleri teşhir etme" yeteneğinden kaynaklanıyor.

Henüz yolun başındayız. Yolun sonunda olanlara, yeniye kızmak yerine, yeniden öğrenmek gerektiğini söylemek, ona katılmak, onunla birlikte gelişmekten başka bir devrimci yol olmadığını anlatmak dışında yapabileceğimiz bir şey yok.

MEDYAMANYAK
Burak COP

Yine köşe oligarşisi

Türk basınında köşeleri tutmuşları incelemeye bu yazıyla devam ediyorum... Geçen hafta köşe yazarı milletinin şu ortak özelliklerine değinmiştim: Aslında gereğinden fazla sayıda olmaları, sürekli aynı insanların yazması, egemen ideolojik hegemonyanın sözcüsü ve yeniden üreticisi olmaları, mevkilerini elde etmede ve kaybetmemede nepotizm/kayırmacılık ağlarından yararlanmaları, kalifikasyon (yetkinlik) yoksunu olmaları. Şimdi de köşemenlerin (bu lafı şimdi uydurdum) bu hasletlerini biraz detaylandırayım izninizle.

Batı gazeteleriyle karşılaştırıldığında bu memlekette gerçekten de bir köşemen enflasyonu var. Belli başlı gazeteler sayfa sayfa, sütun sütun köşe yazarı dolu. Fikirlerine önem verilecek insanlar olsalar gam yemem. Ama öyle olmadıkları için gam yiyorum. Bu enflasyonun yol açtığı çeşitli sorunlar var. Haberlere, yani basın emekçilerine, muhabirlere ayrılan yer daralıyor. Ekonomik rasyonalite açısından bakarsanız, yerine ilan alına daha fazla değer üretebilecek yerler berber sohbeti kalitesindeki yazılarla heba oluyor. Daha da kötüsü, bilhassa gazeteciliğin mutfağında yetişmiş köşemenler, artık genel yayın yönetmeni koltuğunda dahi oturuyor olsalar, bazen özel haber yapmaktan da geri durmuyorlar. Böylece hem muhabir denilen paryaların önemi azalıyor, hem de iyi haberci yetişmesinin önü kesiliyor.

Sürekli aynı insanlar yazıyor. Yıllar geçtikçe parya basın emekçilerinin dikey hareketliliği büsbütün zorlu hale geliyor. Köşeyi bir tutan bırakmaya yanaşmıyor (ona o köşeyi verenin de bir bildiği var herhalde). Mesela Hürriyet'in mevcut başyazarı 27 Mayıs darbesinden sonra Kurucu Meclis üyesi olduğunda babam 10 yaşındaydı. Babam şimdi 60'ına dayandı ama beyefendi bir kenara çekilip anılarını yazıyor değil hâlâ. Veya ben niye hâlâ Hasan Pulur'u, Rahmi Turan'ı okuyorum? Türkiye halkının eğitim ortalaması "ilkokul 4" olduğu için mi bize böyle bir seçki reva görülüyor?

Türkiye'de bir insanın köşemen edilmesinde meritokrasi kuralları işler diyecek babayığit var mı aranızda? Neden bir genel yayın yönetmeni amigo-holigan karşımı damadını spor yazarı yapar da kimse "hop mop" falan demez? Güngör Mengi görmüş geçirmiş bir gazeteci olabilir, ama her Ruhat Mengi yazısı okuduğumda kendimi taksi şoförüyle siyaset konuşuyor gibi hissediyorsam ben mi çok müşkülpesent bir duruş göstermiş oluyorum? Veya kaç tane Radikal okuru "Hasan Celal Güzel'e bayılıyorum" der ki?

Gene bana ayrılan yeri ekonomik kullanamadım ve ideolojik hegemonya ve kalifikasyon eksikliği konularına değinemedim. Yok, benden köşe yazarı olmaz arkadaş...

AB "reform anlaşmasına" kanmayın

Alex Callinicos

Son bir kaç yılın ender demokratik anlarını 2005 Mayıs ve Haziran aylarında, Fransa ve Hollanda'da Avrupa Anayasası'nın referandumlarla reddedildiği günlerde yaşadık.

Bütün Avrupa'da politikacılar ve egemen sınıflar tarafından desteklenen Anayasa'nın reddedilmesini sağlayan oylar gerçek bir halk hareketinin sonucudur. Ve hayır oyunu sağlayan bu hareketler esas olarak radikal sol tarafından yönlendirilmiştir. Reddedilen Anayasa Avrupa Birliği'nin (AB) ekonomi politikasına yeniliberalizmi sokacaktır.

Bu demokrasi patlaması Avrupa'nın egemenlerine büyük bir sorun yarattı. Dolayısıyla AB'nin Haziran ayındaki son zirve toplantısı Anayasayı bu kez "reform anlaşması" olarak tanımladı ve halk oylamasına sunmaya karar verdi.

Reddedilen Anayasa'nın mimarı Valéry Giscard d'Estaing yeni pakete sadece daha kolay yutturulabilmesini sağlayan kozmetik değişiklikler yapıldığını söylüyor.

Fransız anti küreselleşme hareketinin temel örgütü Attac'tan Pierre Khalfa'nın söylediği gibi yeni anlaşma birçok açıdan daha kötü.

Mesela, Katolik Kilisesi'nin bütün çabalarına rağmen Anayasa'da Hristiyanlığa referans yoktu ama anlaşma Avrupa'nın "dini geleneği"nden bahsediyor.

Bu iki nedenle kabul edilemez birşey. Birinci olarak kilisenin ve devlet işlerinden ayrılmasını savunan laikliğe aykırı.

İkinci olarak ise gelenek Hristiyan olduğuna göre başta Müslümanlar olmak üzere hristiyan olmayan herkesi ikinci sınıf yurttaş yapmaktadır.

Anlaşma'nın bu maddesi Türkiye'yi AB'den dışlamaya çalışan Nicolas Sarkozy'nin değerine su taşımaktadır.

Daha da öteye Khalfa'nın açıkça gösterdiği gibi reform anlaşması Anayasa gibi AB'yi, ABD'nin yanı sıra dünya yeni liberal imparatorluğu'nun merkezi yapmaya çalışmaktadır.

Anlaşma "uluslararası ticaret ve doğrudan yabancı yatırımlar üzerindeki bütün sınırlamaları kaldırmayı" hedeflemektedir.

Örneğin, ABD Merkez Bankası aynı zamanda tam istihdamı da sağlamakla görevliken Bağımsız Avrupa Merkez Bankası sadece enflasyona karşı mücadele ile görevli olacak.

Reform anlaşması seçilmemiş bir organ olan Avrupa Komisyonu'na tüm kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi yetkisini veriyor. Ve AB'nin NATO sorumluluklarını tanıyor ve yenilenmiş bir Atlantik Anlaşması öneriyor. İmzacılar daha fazla sınır ötesi görev öngörerek askeri yeteneklerini buna göre arttırmayı ve "terörizme karşı mücadeleye katılmayı" kabul ediyorlar.

Dolayısıyla aslında reform anlaşmasının halk oylamasına sunulması gerekiyor ve Haziran toplantısı tam da bu nedenle Anayasa'nın cesedinden bu anlaşmayı çıkardı.

Reform anlaşmasının referanduma sunulması şansı herşeye rağmen var ve en azından bir ülkede reddedilebilir. Anlaşma ancak üye 27 ülkenin hepsinin onaylanması ile yürürlüğe girebilecek.

Viyana'da BM İklim Konferansı toplandı:

Bağlayıcı bir karar yok

"2020 için belirlenen hedef bağlayıcı değil, ancak bu hedefin konması, sanayileşmiş ülkeler için önemli bir uluslararası uyarı niteliğine sahip..." diye bitiyordu ümitli medyanın nezih haberleri. Tabii haber olarak yer alabilirdi medyanın bahsediyor olmamız iyice iç karartıyor.

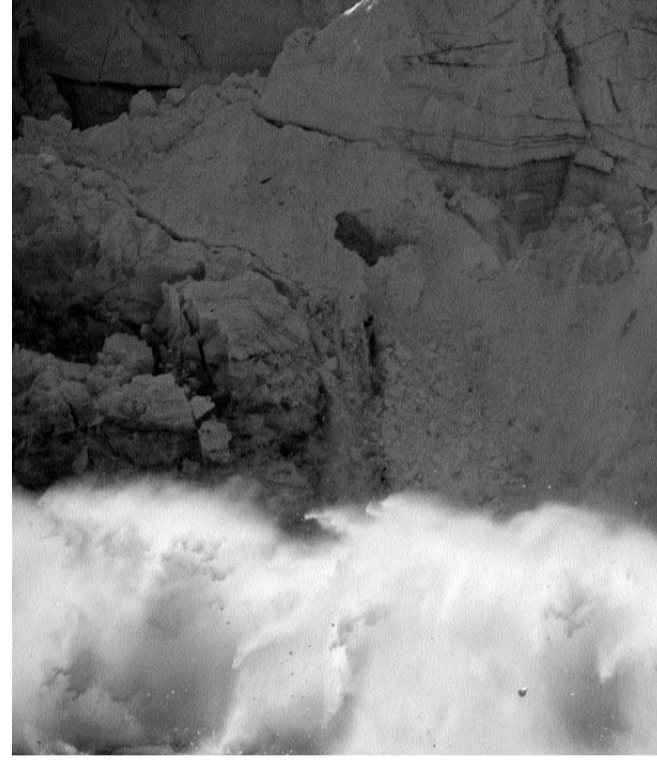
Viyana'da **Birleşmiş Milletler İklim Konferansı**'na katılan 158 ülkenin temsilcileri, "atmosferi kirleten ülkelerin, sera etkisi yaratan gazların salımını sınırladıklarının sağlanmasını" amaçlayan anlaşma imzalayıvermişti.

Eh bu durumda, 1990 yılı sera gazı emisyonlarına göre 2012 yılına kadar yüzde 5.5'lük azaltım öngören Kyoto Sözleşmesi beklenenden epey önce ömrünü tamamlamış mı oluyor? Cevap ne yazık ki hayır.

Kyoto geride mi kaldı?

Anlaşmanın hiçbir bağlayıcılığı yok. Yani, devletlerden "prestijlerini korumak üzere kısıtlamalara gitmesi gerektiğini hatırlatmak üzere bir uyarı." Anlaşmanın içeriği her ne kadar "sanayileşmiş ülkelerin gaz salımını 2020'ye dek, 1990'daki düzeyinin yüzde 25 ila 40'ı arasında azaltmış olmalarının sağlanmasını" hedefleyerek dünyada yaşamın devamı için gerekli olan hedefleri ıskalamış da olsa (yüzde 90 civarı) eğer gerçek olsaydı büyük bir adım olarak değerlendirilebilirdi.

Son dönemde iklim değişikliğini gözlemleyen bilim insanlarının çalışmalarını herşeyin çok daha hızlı ve beklenenden de kuvvetli bir şekilde gerçekleştiğini ortaya koyuyor. Artık *Guardian* gibi görece

saygın kabul ettiğimiz gazetelerde "bilim insanları şaşkınlıktan donakladılar" gibi manşetleri görmek vaka sayılmıyor. İklim değişikliğiyle ilgili geri dönülmez sınırı geçip geçmediğimiz bilimsel bir tartışma konusu. Yani iklimle ilgili "işler" iyi gitmiyor.

Öte yandan, çeşitli sebeplerle devletler arası bir mekanizmaya muhtaç konumdaki çözümü üretmesi gereken BM üyeleri, çözümünden gittikçe uzaklaşıyorlar. Sorunun çözümüne dair arayışlar, yerini -yeni dünyadan pay kapma- paslaşmalarına bırakmadıysa da, bırakmak üzere...

8 Aralık'ta Bali'de iklim zirvesi toplanıyor

Bu yılın sonunda Bali'de toplanacak iklim zirvesinde alınacak kararların hayatiyeti de yukarıdaki çakışmadan kaynaklanıyor. Devletlerin acilen Kyoto'dan daha güçlü adımlar atmasını

sağlamak üzere toplanacak **Bali Zirvesi** sırasında gereken radikal kararların kabul edilmesi ihtimali gittikçe zayıflıyor.

Tüm dünyada iklim değişikliğine karşı önlem alınması için çalışan hareketleri çok kritik bir üç ay bekliyor. Aralık başında pek çok şehrin meydanlarında gerçekleşecek gösteriler herşeyi belirleyecek.

Hükümetler üzerinde gerekli baskıyı yaratacak boyutta kamuoyu yaratamamanın bedelinin çok ağır olması ihtimali sanırım **ABD Ulusal Kar ve Buz Bilgi Bankası**'ndan, önde gelen buz bilimcilerden **Mark Serreeze**'in, şu sözleriyle özetlenebilir: "Eğer birkaç yıl önce soraysanız, Kutbun tüm buzunun 2100, en kötü ihtimalle 2070'de biteceğini söyledim. Ancak artık 2030 tarihinin gayet gerçekçi olduğunu düşünüyorum... Gerçekten şaşırtıcı, uçurumdan yuvarlandık ve hala buz kaybediyoruz."

Avi Haligua

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeleden parçasıdır.

Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Menemen'de KEG çalışmaları

7-8-9 Eylül tarihlerinde düzenlenen İzmirMenemen şenliklerinde İzmir KEG 8AA standı açtı. Aliğa'da yapılması planlanan termik santrale karşı da imza toplandı. 8 Aralık'ta

Ankara'ya çağrı yapan yüzlerce bildiri ve KEG bülteni dağıtıldı.

EGECEP'in düzenlediği "Küresel Isınma, hava kirliliği ve kireç ocakları" konulu panelde söz alan KEG aktivistleri Kyoto Protokolü'nü imzalamasının önemini vurguladılar, herkesi 8 Aralık'ta Ankara'da olmaya çağırdılar.

Şenlik sırasında bir çok öğrenci ve öğretmenle tanışan KEG aktivistleri bir çok küresel ısınma toplantıları gerçekleştirmeyi planlıyor.

sosyalist işçi'yi
internetten
takip
edebilirsiniz

İsraili Naziler nereden çıktı?

İsrail'de ortaya çıkarılan neo-nazi örgütlenmesi herkesi şaşırttı. Hitler tarafından milyonlarca katledilen Yahudilerin arasından nasıl bir Nazi örgütlenmesi çıkar? İsraili gençler nasıl oldu da katillerinin simgesi gamalı haç, Kavgam'ı sahiplendiler?

Olay şaşırtıcı gibi görünse de ne İsrail nazizmden bağımsız ne de başka yerler faşizmden. Çünkü faşizm kapitalizmden kaynaklanıyor. İsrail kapitalist bir devlet ve ırkçılık korsan devletin temeli. Her ikisi de faşizmin üreyebileceği koşulları yaratıyor.

İsrail'e özgün bir faşizm aramak da gerekmez. Türk faşistleri nasıl Hitler'i temel alıp, onun fikirlerini anlatan Kavgam'da kendilerini buluyorsa umutsuz İsraili lümpenler de aynı yerden esinleniyor. Almanya'nın işsizleri ve orta sınıfları öfkelerini nasıl Yahudilere

yöneltilirse, İsraili neo-naziler de aynı şeyi yapıyorlar ve öfkelerini ırkçılıkla çıkarıyorlar.

DSİP'in
internet sitesi
dsip.org.tr
yenileniyor

6-7 Eylül 1955: Bir etnik 'temizlik' harekâtı

İs tin poli liler nereye kayboldu?

Cengiz ALĞAN

Yarım asır önce çıkan *Ekspres* gazetesi şöyle bir başlık attı: "Atatürk'ün evine bomba atıldı." Bu provokatif haber bugün İstanbul dediğimiz şehrin yerlilerinin, İstipolililerin (tam çevirisi "şehrin içinde"dir) yerini yurdunu terk ederek Yunanistan'a kaçmalarının ilk adımını sağladı.

Gazetenin haberinin ertesi günü önceden hazırlanmış örgütlü grup Beyoğlu'nda zaten bir gece önceden işaretlenmiş olan azınlıklara ait ev ve işyerlerine azgınca saldırdı. Dükkanlar, evler, fabrikalar hatta kiliseler yakıldı, yıkıldı. İstanbul'daki 72 kilisenin 70'i tahrip edildi. Milyonlarca dolarlık hasar meydana geldi. 16 Rum, bir Ermeni yurttaşımız hayatını kaybetti. Korkunç olayların ardından binlerce Rum akın halinde Yunanistan'a göç etmek zorunda kaldı. İstanbul gerçek sahiplerini kaybetti.

Her devrin katil teşkilatı: Özel Harp Dairesi

Yunan makamları "Atatürk'ün evinin bombalanması" olayının, Türk devletinin tertiplelediği bir provokasyon olduğunu daha o günlerde ortaya çıkarmıştı. Olayla ilgili olarak Selanik Hukuk Fakültesi'nde burslu öğrenci olarak okuyan ve bir Türk ajanı olan Oktay Engin ve Selanik Başkonsolosluğu Kavası Hasan Uçar yakalanmıştı.

"Kahramanlığı" savunan bombacı Oktay Engin daha sonra polislik görevine devam edip, Nevşehir Valiliğine, Emniyet Genel Müdürlüğü Planlama Daire Başkanlığı'na kadar yükseldi.

6-7 Eylül katliamlarının kapsamlı bir devlet politikasının ürünü olduğu, 30 yıl sonra bir Türk generalinin itirafı ile de açığa çıktı ve **Özel Harp Dairesi** (ÖHD) adına sahiplenildi. General, Kıbrıs'ın işgaline varan hazırlıkların da ÖHD'nin işi olduğunu anlatıyor.

Gazeteci Fatih Güllapoğlu'nun *Tempo Dergisi*'nde yaptığı görüşmede şöyle diyordu Emekli Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu; "Bak ben sana bir örnek daha vereyim. 1974'deki Kıbrıs Harekâtı. Eğer ÖHD olmasaydı, o harekât, yani iki harekât da o kadar başarılı olabilir miydi?"

"Harekât başlamadan önce ÖHD devrediydi. Adaya, bankacı, gazeteci, memur görüntüsü altında ÖHD elemanları gönderildi ve bu arkadaşlarımız, adadaki sivil direnişi örgütlediler, halkı bil-inçlendirdiler. Silahları 10 tonluk küçük teknelerle adaya soktular.

"Sonra 6-7 Eylül olaylarını ele al. -Pardon Paşam anlamadım. 6-7 Eylül olayları mı?"

"-Tabii. 6-7 Eylül de bir Özel Harp işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amaca da ulaştı...

Olayları kışkırtan *Ekspres* gazetesi 6 Eylül günü yıldırım baskı yaptı.

Olaylar yaklaşık 9 saat sürdü.

Sadece Rumlara değil, Ermeni ve Yahudilere de saldırıldı.

2'si ortodoks papaz olmak üzere 16 Rum ve 1 Ermeni yurttaş öldü.

32 Rum yurttaş ağır yaralandı.

4 bin 348 Rum'un işyeri yağmalandı.

110 otel, 27 eczane, 23 okul, 21 fabrika, 70 kilise, 3 mezarlık ve azınlıklara ait sayısız ev.

Aziz Nesin, Kemal Tahir gibi birçok aydın tutuklandı.

Sorarım size, bu muhteşem bir örgütlenme değil miydi?"

("Türk Gladio'su İçin Bazı İpuçları", aktaran Recep Maraşlı, Tempo, 9-15 Haziran 1991, s.24-27)

Kıbrıs'ın işgaliyle bağlantı

ÖHD'nin Kıbrıs'taki örgütlenmelerinin başlangıç tarihi de 1955'e dayanıyor. Kıbrıs Türkleri içinde "Volkan", "9 Eylül" gibi kontrgerilla örgütleri de bu tarihlerde örgütlendi, 1958 yılında ise, bizzat Türk generallerinin örgütlediği "Kıbrıs Türk Mukavemet Teşkilatı" adıyla merkezileştirildi. 1974 işgaline kadar geçen süre içindeki ÖHD'nin çalışmaları bu kanaldan yürüdü.

1923'te imzalanan Lozan antlaşması uyarınca Kıbrıs üzerinde hiçbir hakkının olmadığını teyit eden Türkiye, sömürgeci İngiltere'nin tetikçiliğini kabul ederek, Kıbrıs üzerinde yeniden "hak sahibi" olmayı başardı. İngiltere, Kıbrıs'ta görülmesi gereken bütün kirli işlerini (katliam, işkence, sürgün, talan) tetikçisine bıraktı. Türkiye devletin yardımıyla, bağımsızlığı için savaşan Kıbrıs halklarının bölünmesini başardı. Yüz yıllardır birarada yaşayan, birbirlerinin dillerini de konuşabilen iki halkın arasında bir "Türk-Rum" ayrımı yaratarak, Kıbrıs halklarının kendi kaderini tayin hakkına engel oldu. Böylelikle adadaki sömürgeci var-

**301 kaldırılsın!
İrkçılar yargılsın!**

15 Eylül 2007 (Cumartesi), 11.00 - 18.00

Taksim Hill Oteli
Sıraselviler Caddesi, No: 5, Taksim, İstanbul

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe
DurDe!

İlişki için:

www.durde.org, 0535 - 885 76 15

Çöp Sepeti

Ersin TEK

Bir kadın yolculuk yapmak üzere uçağa biniyor. Hostesler ve görevliler ise, kadının eteği kısa olduğu gerekçesi ile kadını uçaktan zorla indiriyorlar. Firmanın bir "aile şirketi" olduğunu söylüyorlar. Evet, işte size cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde sürekli görmeye alıştığımız haberlerden biri daha! Kemalistler haklı, irtica tehditi var!

Ama o da ne? Olay ABD'de, Southwest Airlines Havayolu'na ait bir uçakta yaşanmış. Olaydaki herkes Amerikalı. Verdiğimiz geçici paranoya sebebiyle özür dileriz! Ama durun bir dakika kemalistler hala haklı olabilir!

11 Eylül'den sonra bütün müslümanları terörist ilan edip ABD vatandaşı olsalar dahi onların hayatlarını cehenneme çeviren Bush hükümeti, acaba siyasal islama mı sarıldılar? Yoksa bir sonraki adım Rice'in türban takması olabilir mi? Zaten ABD'de alkollü içki için yasal sınır 21. Bu da bir gösterge değil mi?

Hem sonra, PKK ile ilişkisi var ki ABD'nin. Alın size "irtica ve terörizm" bağlantısı!

Ne yalan söyleyeyim, şu bir kaç satır, paranoyak zırvayı yazarken bile zihnim yoruldu. Yalçın Küçük nasıl tuğla kalınlığında kitaplar zırvalıyor, bilemiyorum.

Yukarıdakiler zırva da, haber gerçek. Mini eteğiniz yüzünden bir uçaktan atılmak için, ülkenizde "irticacı bir hükümet" olmasına gerek yok yani. Üstelik buna karşı çıkmak için de böyle bir hükümet olduğu paranoyasına sahip olmanıza da gerek yok.

Kapitalizmde kadın olmak, "çok kapandığınız" veya "çok açıldığınız" için kovulabilir bir nesne olmanıza yetiyor.

İşimi bugünkü AB koşulları altında bile sürdürmeyi başarıyor.

Etnik temizlik tamamlanıyor

Tamamen bilinçli, öngörülü ve planlı olarak tezgâhlanan 6-7 Eylül olayları büyük şehirlerdeki etnik unsurların da son bir hamleyle yok edilmeleri girişimiydi. Devlet, bu politikasını hem o günlerde sürdürülmekte olan Kıbrıs görüşmelerinde bir şantaj, hem de İstanbul ve İzmir'in kadim halklarından kurtulmak için bir fırsat olarak kullandı.

Bugün geri dönüp baktığımızda 6-7 Eylül olaylarının Lozan'da eksik kalan bir süreci tamamlamak üzere tezgahlandığını açıkça görürüz. İstanbul Rumları mübadele kapsamına sokulmamış ve geride kalmıştır. 1955'teki olaylar ulus devleti yabancı unsurlarından ayıklama sürecinin bir parçasıdır.

Katliamlar sürüyor

6-7 Eylül'ün üzerinden 52 yıl geçti. Ama olayları örgütleyen zihniyet hâlâ sürüyor. Örneğin, **Tarih Vakfı, İnsan Yerleşimleri Derneği** ve **Helsinki Yurttaşlar Derneği** nin düzenlediği, 6 - 7 Eylül fotoğrafları sergisi, açılış gününde eli sopalı faşistlerin baskınına uğradı. Frankfurt'ta Soykırım Karşıtları Derneği'nin düzenlediği benzer bir serginin organizatörlerine, sürmanşetten, "Ateşle oynadıkları" tehdidi savrularak, gözdağı verilmek istendi (27 Şubat 2002 tarihli *Hürriyet Gazetesi* Avrupa eki).

Bunlar devletin tertiplelediği pogromcu çetelere yeterli gelmedi elbette. Maraş, Çorum ve Sivas'ta da aynı yöntemi kullanıp kapılara önceden işaret koyan katliamcılar yüzlerce insanı öldürdü. Günümüze geldiğimizde en yakın örnekler akıllarda: Hrant Dink ensesine kurşun sıkılarak öldürüldü. Malatya'da Hıristiyanlara ait yayınevi basılıp üç kişi öldürüldü.

301'in marifeti

Bütün bu cinayet ve katliamlar zinciri Osmanlı'nın son döneminde alınan Türkleştirme politikalarının sonuçlarıdır. Bugün bu zihniyet yasalarla da güvence altına alınarak sürdürülmeye çalışılıyor. Örneğin, ceza yasasında yer alan 301. madde "Türklüğü aşağılamak" ifadesiyle başlıyor ve bütün diğer etnik gruplara ve bu grupları savunanlara ya da resmi tezlerin dışında sözler sarf edenlere saldırılmasına, ceza almalarına, hatta öldürülmelerine kadar varıyor.

Yüzyıllardır birlikte yaşayan kardeş halklar arasında gerçekte hiçbir düşmanlık yoktur. Düşmanlığı yaratanlar statükoyu korumak, nefretten beslenmek isteyen çok küçük bir azınlık ve bunların yönlendirdiği ırkçı, milliyetçi çetelerdir.